

Jézus Krisztus páratlan személyisége

E. Stanley Jones *The Christ of the Indian Road* (Krisztus India országútján, Abingdon, 1925) c. könyvének 11. fejezete („A konkrét Krisztus”)

India a miszticizmus országa. A levegőt is az itatja át. Jézus volt a legfőbb misztikus. Számára a láthatatlan volt a valóságos. Egész éjszaka imádkozott és közösségben volt az Atyával. Istenben élt, és Isten élt benne. Amikor azt mondta: „Én és az Atya egy vagyunk”,¹ érezzük, hogy így van.

A misztikus Jézus vonzó Indiában, a miszticizmus országában. De Jézus elképesztően konkrét és gyakorlatias volt. A gyakorlati valóság üdítő tudatát hozza a spekulációval és bőbeszédű vitákkal teli légkörbe, melyben „az emberek gyakran saját bőbeszédőségük borától részegek”. Jézus tanított, de nem spekulált. Sosem használt ilyen szavakat: „talán”, „lehet”, „szerintem”. A szavai is a konkrétság érzését keltették. A bizonyosság tekintélyével zúdultak a lélekre.

Jézus nem értekezett az anyaság szentségéről – csecsemőként anyja melléből szopott, és ez a jelenet örökre megszentelte az anyaságot.

Nem bizonygatta, hogy az élet növekedés, jellem és teljesítmény – „gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben”.²

Nem találhatta, miért van kísértés a világunkban – találkozott vele, és miután negyven napig küzdött vele a pusztában, győzött, s „a Lélek erejével visszatért Galileába”.³

Nem értekezett a munka méltóságáról – asztalosműhelyben dolgozott, és keze megkeményedett az iga- és ekekészítés nehéz munkájától, s ez örökre dicséretessé teszi a kétkezi munkát.

Nem látjuk Őt annak szükségességéről vitázni, hogy otthon, a rokonaink és barátaink között is ragyogjon a világosságunk – Názáretben, saját hazájában jelentette be az emberek fölemeléséről és gyógyításáról szóló programját, és akik hallották, „csodálták szavait, melyek kedvesen ömlöttek szájából”.⁴

Amikor az emberek közé jött, nem próbálta bizonyítani Isten létét – elhozta Őt. Istenben élt, és az arcára néző embereket nem vitte rá a lélek, hogy kétségbe vonják Istent.

Nem érvelt a lélek halhatatlansága mellett Szókratész módján – feltámasztotta a halottakat.⁵

Nem bocsátkozott találgatásokba Isten három-egy természetét illetően – kijelentette: „Ha viszont én Isten Lelkével üzőm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa.”⁶ Itt a Szentháromság – „Én”, „Isten Lelke”, „Isten” – nem találgatás tárgya, hanem szabadítást előidéző hatékony Erő, aki ördögöket űz ki és elhozza Isten királyságát.

Nem tanított didaktikus módon a gyermekek értékéről – kezét rájuk téve megáldotta őket, és egyiküket közülük állítva tömören kijelentette: „ilyeneké az Isten országa”;⁷ és feltámasztotta őket.

Nem bizonygatta, hogy Isten meghallgatja az imádságot – imádkozott, néha egész éjjel, s reggel „az Úr ereje gyógyításra indította őt”.⁸

Nem festette le ragyogó színekkel a barátság szépségeit és az emberi együttérzés szükségességét – könnyekre fakadt barátja sírjánál.⁹

Nem érvelt a nők értéke és egyenlő jogaik biztosítása mellett – végtelen tisztelettel bánt velük, nekik adta át legmagasztosabb tanítását, és miután feltámadt, egy nőnek jelent meg először.

Nem tanított iskolás módon az alázatról – körülkötötte magát egy kendővel, letérdelt, és megmosta tanítványai lábát.¹⁰

Nem tárgyalta a személyiség értékét, ahogy mi szoktuk manapság – szerette a személyeket és szolgált nekik.

Nem értekezett a személyek egyenlő értékéről – elment a szegényekhez és számkivetettekhez, s együtt evett velük.

Nem bizonyította be, hogyan egyeztethető össze Isten szeretetével a világban levő fájdalom és szomorúság – a kereszten magára vett mindent, ami Isten szeretete ellen szólt, s e fájdalom, tragédián és bűnön keresztül bemutatta magát Isten szeretetét.

Nem tárgyalta, hogyan formálható át a leggyengébb emberanyag a világ boldogulását elősegítő lényekké – magához hívott néhány gyenge embert, például galileai halászokat, majd átforgatta és kiküldte őket, hogy megkezdjék a fölemelés és szabadítás leghatalmasabb mozgalmát, melyet a világ valaha látott.

Nem írt könyveket – tudomásunk szerint csak egyszer írt, és akkor is a homokba –, de keze nyomát rajta hagyta a körülötte levő emberek szívében és lelkiismeretében, és ez lett a világ legértékesebb írása.

Nem festett távoli és megvalósíthatatlan utópiát – bejelentette, hogy Isten országa bennünk van, „elközelített”,¹¹ s itt és most megvalósítható.

János a börtönből elküldte hozzá tanítványait, hogy kérdezzék meg, Ő-e az eljövendő, vagy mást várjanak. Jézus nem vitatta meg velük a kérdést – egyszerűen és halkan így szólt: „Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket... láttok: vakok látnak, és bénák járnak..., süketek hallanak..., és szegényeknek hirdettetik az evangélium”.¹² A bemutatott tényekkel érvelt.

Nem értekezett a szeretet szépségéről – szeretett.

Nem halljuk Őt amellet érvelni, hogy a lelki életnek le kell győznie az anyagot – járt a vízen.

Erősen érezte a körülötte levő emberek fizikai szükségleteinek sürgető nyomását, de nem csupán szót emelt az érdekükben – jóllakatott ötezer embert öt kenyérral és két hallal.

Odavisznek hozzá egy kettős bajjal sújtott embert, aki beteg a testében, és még nagyobb csapás érte lelkiismeretét a bűn miatt. Jézus először a mélyebb bajt kezelte, ezért kijelentette: „Megbocsáttattak bűneid”.¹³ Az emberek ellenvetéseire válaszolva így szólt: „Mi könnyebb, ezt mondani: Megbocsáttattak bűneid! – vagy ezt mondani: Kelj fel, és járj!? Hogy pedig megtudjátok, hogy van hatalma az Emberfiának

megbocsátani a bűnöket a földön: Kelj fel – így szólt ekkor a bénához –, vedd az ágyadat, és menj haza!” A külső konkrét csoda volt a belső záloga.

Jézust a Tények Fiának is nevezték. Konkrétságának meghökkenítő példáját látjuk az ítélszéknél. A jobbán álláknak nem azt mondja: „Hittetek bennem és a tanaimban, ezért jöjjetek be az országomba.” Ehelyett így szólt: „éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.”¹⁴ Ezek a „tények fiai”, az Ő igazi követői nem voltak hajlandók esetleges tévedésből bejutni a mennybe, ezért ellene vetették: „mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? ...Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád?” Mire az Úr így válaszolt: Amennyiben megtettétek ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem tettétek meg. Nemcsak maga volt konkrét, hanem a követőitől is konkrét életet követelt.

Elmondta nekünk, hogy az emberi lélek többet ér az egész anyagi világnál, s amikor átkelt egy viharos tavon, és egy viharos lélekre bukkant, akit ördögök gyötörtek, vonakodás nélkül feláldozta a kétezer disznót, hogy megmentse ezt az egy elveszett embert.¹⁵

Nem érvelt a büntelenség lehetősége mellett – előállt, és így szólt: „Közületek ki tud rám bűnt bizonyítani?”¹⁶

Nem csupán másokat kért arra, hogy ha egyik arcukat megütik, fordítsák oda a másikat, aki egy mérföldnyi útra kényszeríti őket, azzal menjenek el kettőre, adják oda felsőruhájukat is, ha pereskedve elvették az alsót, s szeressék és áldják az üldözőiket – Ő maga is éppen ezt tette. A szolgák arcul ütötték, mire odafordította másik arcát, és a katonák azt is megütötték; kényszerítették, hogy velük menjen egy mérföldnyire – a Gecsemáné-kertből a helytartóságra –, velük ment kettőre – egészen a Golgotáig. A helytartóságon elvették a ruháját, és a keresztnél nekik adta varratlan köntösét; s a kereszten kegyetlenül gyötörődve imádkozott az ellenségeiért: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”¹⁷

Nem pusztán annyit mondott nekünk, hogy nem kell félnünk a haláltól – feltámadt a halálból, s lám, a sír most fényesen ragyog.

A világ sok tanítója próbált mindent megmagyarázni – alig változtattak valamin. Jézus keveset magyarázott, és mindent megváltoztatott.

Sok tanító próbálta megállapítani az emberiség betegségét – Jézus meggyógyítja azt.

Sok tanító mondta nekünk, miért szenved a beteg, és viselje el állhatatosan a szenvedést – Jézus azt mondja neki, hogy vegye az ágyát és járjon.

Sok filozófus találgatja, hogyan jött a rossz a világba – Jézus úgy áll elénk, mint az út, melyen át távozni fog a rossz.

Nem fejtegette hosszan az Istenhez vezető utat és az Ő megtalálásának lehetőségét – halkan így szólt az emberekhez: „Én vagyok az Út.”

Sokan boncolgatják és kérdezik Pilátussal: Mi az igazság? Jézus magára mutat, és kijelenti: „Én vagyok az Igazság.”

Spencer meghatározza nekünk a fizikai életet – Jézus meghatározza magát az életet, önmagára mutatva és kijelentve: „Én vagyok az Élet.” Aki valóban rátekinthet, az lelkének legbenső mélységeiben tudja, hogy magát az Életet látja.

Indiában és a világon nincs ma mélyebb szükséglet, mint éppen ez a gyakorlatias miszticizmus, mellyel Jézus kezeli az élet problémáit. „Senki nem erős, ha nem hordoz magában erősen kiemelt ellentéteket.” A pusztán misztikus ember gyenge, akárcsak a pusztán gyakorlatias ember, de Jézus, a gyakorlatias Misztikus, aki Istent sugározza, mégis szeretettel lehajolva szolgál az embernek, maga a testet öltött Erő.

Nem csoda, hogy a spekulációba belefáradt India öntudatlanul odafordul hozzá, mindenek misztikus Szolgájához.

Hargitai Róbert (www.hivo.hu), 2024. 09. 30.

Változtatás nélkül szabadon másolható.

¹ Jn 10,30.

² Lk 2,52.

³ Lk 4,14.

⁴ Lk 4,22; Csia-ford.

⁵ Lk 7,14; 8,54; Jn 11,43.

⁶ Mt 12,28.

⁷ Mk 10,14.

⁸ Lk 5,16-17.

⁹ Jn 11,35.

¹⁰ Jn 13,4-5.

¹¹ Mk 1,15.

¹² Mt 11,4-5.

¹³ Mt 9,2.

¹⁴ Mt 25,35-36.

¹⁵ Mk 5,13.

¹⁶ Jn 8,46.

¹⁷ Lk 23,34.